

С ДНЕМ РОЖДЕНИЯ, МАМА НЕЛЯ!

Когда я познакомился с братьями Осадчими, сразу же подумал об их родителях. Вырастить и воспитать таких сыновей — дело не из легких. Но, когда познакомился с мамочкой Нелей, я понял, что у нее это получилось легко и естественно. Сама такой человек — добрейший, отзывчивый и скромный. И непонятно какой из ипостасей больше. Думаю, и папа был таким. Жизнь этой семьи самая настоящая сага. Достаточно сказать, что ее папа жил на Афоне, но во время Второй мировой войны устанавливался новый мировой порядок и греческие власти выслали его, как болгарина.

Так он оказался в Ольшанке и на наше счастье подарил нам мамочку Нелю, которая закончила физмат и была задействована в ядерной программе. Это я для того, чтоб вы понимали — за ее внешней простотой и скромностью скрывается человек с большими знаниями и талантами.

Хочу пожелать нам всем по-лучше таких людей в жизни встретить. С ними светлее и теплее. Многая вам лета, дорогая наша мамочка Неля!

МАМЕ НЕЛЕ

Принимайте менестреля,
Дорогая мама Неля,
Я к вам с песней и стихами,
Нынче день украшен Вами.

Притаилась ваша кошка
На картине-вышиванке -
Хочет нежности немножко,
Безразлична к валерьянке.

Но сегодня день особый, -
Вы вернетесь в ваше детство,
Век был, правда, твердолюбый,
От сего не отвертеться.

Голод, холод и скитанья
От Афона до Ольшанки,
Плачи, слезы, причитанья,
Платья мамини с изнанки.

И они шагнули в Лету,
Эти бешенные годы,
Просвистели как ракета,
Как по морю теплоходы.

За неделю неделя
Годы мчатся, мама Неля,
Пусть они вас не тревожат,
Пусть вам с этим Бог поможет.

Вот, осталась от физмата
Книжка серая диплома,
Вы познали мирный атом
И нюансы агропрома.

Годы, роды, огороды,
Все легло на ваши плечи.
Ни успехи, ни невзгоды
Не смогли вас покалечить.

Вы все та же чемпионка —
В «Кто быстрее поможет ближним»,
И ребенку, и котенку,
Здесь никто не будет лишним.

Многих лет Вам, мама Неля!
Вы такие в дефиците,
Чтоб мы жили, не болели —
Нас заботой окружите.

Владимир СТАФИДОВ,
г. Днепр

Православно наследство

СВЕТА ВЕЛИКОМЪЧЕНИЦА ЗЛАТА МЪГЛЕНСКА

31 ОКТОМВРИ

Св. Злата, родена в с. Слатино, Мъгленска епархия, още като дете изпъквала с добродетели между останалите си братя и сестри — била кротка и любвеобилна. Когато станала девойка, любовта ѝ към Господ Иисус Христос толкова се разпалила, че тя поискала да запази девството си за своя небесен Жених.

Освен че била прекрасна по душа, Злата била и невероятно красива. Тази нейна красота станала причина един агарянин да пожелае да я потурчи и да я изпрати при другите жени в харема си. След като девойката категорично му отказала, той ѝ отвлъкъл и мислел, че ще победи женското ѝ естество, като ту ѝ рисувал „прелестите“ на съвместния им живот, ту я заплашвал с мъчения. Злата направила без колебание добрия избор — да бъде с Христа вовеки.

Извиквали тогава родителите ѝ, братята и сестрите ѝ, които се опитали да я склонят да се отрече от Бога, макар и само на думи. Съвсем кратко било колебанието на светата девица при вида на разтрепераните си близки. Спомнила си тя думите на Спасителя: „Който обича баща или майка, брат или сестра повече от Мене, не е достоен за Мене“, и твърдо заявила, че щом искат от нея да се отрече от вярата си, тя се отказва от тях. „Мой баща ще бъде Господ, моя майка — Пречистата Негова Майка, а мои братя и сестри — мъчениците и мъченичките“ — изрекло момичето.

Последвали невиджани изтезания: цели три месеца я били с тояги, рязали ремъци от гърба ѝ, а накрая с железни нагорещени шишове пробии главата ѝ от едното до другото ухо. Но Бог бил с нея и я укрепявал. Прекрасната Христова невеста завършила великомъченическия си подвиг повесена на една дива круша и нарязана на парчета от озверените турци. Вярващите събрали късовете от девическото тяло и го погребали по християнски.

28 октомври — Ден на автомобилиста ЖИЗНЬ — КОЛЕСО

Днешният забързан и натоварен живот не можем да си представим без толкова необходимото средство за предвиждане като автомобил, а професията на шофьора, свързал живота си с пътя и кормилото, е винаги популярна и търсена.

Повече от половин век с автомобиля свързва съдбата си нашият сънародник от гр. Мелитопол Илия Петрович БАЛЕВ — голям родолюбец, активен общественик, радетел и пазител на всичко българско. Той е познат на читателите на в-к „Роден край“ с публикуваните си статии, стихове, а също така като активен участник в провежданите от вестника събори, конкурси, изяви.

В навечерието на деня на автомобилиста Илия Петрович честити на всички свои колеги професионалния празник с пожелания за здраве, благополучие, щастие, всичко най-добро и посвещава на тази дата своето стихотворение «Жизнь — колесо».

Сочту за честь и без опаски,
Сравню «баранку» с глобусом земли,
Наш труд почетный и опасный,
Но без него никак не обойтись.
О, колесо, тебе слагаю оду,
Ты важным стало в жизни для людей,
Стараясь в любое время года
Без всяких словоблудий и идей.
Поклон шоферский тебе, далекий предок,
Придумавший когда-то колесо,
Нам без него ни счастья, ни победы,
И с ним нам точно в жизни повезло.
Мы шофера, «водители», трактористы,
Знакомы нам моторов «голоса».
И ничего, что ждет нас путь тернистый,
Мы славные солдаты колеса.
И для меня «баранка» стала жизнью,
И не на много лет — на пятьдесят,
Случалось рисковать, но не раскиснуть,
И иногда попутчиков спасать.
Любой из нас вокруг земли объехав,
Не раз, не два — сего не утаить,
Найти нам помогла песня выход
И фото драгоценное семьи.
Когда дорога «лентой» спозаранку,
Летит авто, протекторы шуршат,
Шофер ласкает верную «баранку»,
И с песней раскрывается душа.
Морозы, грязь, костры у лесосуги,
Сполна хватали лиха шофера,
Теперь, увы, железные подруги,
В другие руки передать пора.
За твою службу всему людскому роду
Прими поклон от тысяч голосов,
И скромную мою простую оду,
Любимое родное колесо.

Илия БАЛЕВ, гр. Мелитопол

ГОСТОПРИЕМНОТО СЕМЕЙСТВО ЕВЧЕВИ

Прекрасното гостоприемно семейство ЕВЧЕВИ от гр. Арциз — Полина Зиновиевна и Василий Маркович, познавам отдавна. Трогнат съм от трудолюбието на тези хора, всеки път, когато минавам по тяхната улица, красивата и уютна къща винаги ме привлича със своята чистота и спретнатост.

В един от топлите есенни дни стопаните ме поканиха на чаепитие в добре подредената беседка в двора им. Бях поразен от многото ярки цветя, а на масата видях великденска кошница, изпечена от тесто. Тази уникална кошница, подарена от децата им, и до днес успешно служи на стопаните.

Завършва се сезона на събирането на даровете на есента. Тази година семейство Евчеви отглежда богата реколта в градината си. Както всяка добра стопанка Полина Зиновиевна се подготвя за зимата.

„В бъчвите вече сме посолили домати, краставици, зеле, ябълки, дини — казва стопанката. — Консервирала съм в буркани различни салати, компоти, джемове. Тази година за пръв път направих сладко от физалис — децата и внуците много го харесаха“.

На открито място стопанката отглежда различни видове декоративен лют пипер, а през зимата го мести в саксии и го държи в къщата.

А Василий Маркович по-голямата част от времето се намира в домашните работилници, които са на около 20 години. Тук има всичко необходимо, за да се стопанисва около къщата или да се отстрани някаква неизправност: кранът ли ще текне, или канализационната система ще се запуши — стопанинът винаги всичко отстранява със свои сили. Тук има и място за почивка, особено през горещите летни дни.

„Съпругът ми и аз отдавна сме на заслужена почивка, но никак не скучаме. Ето вече събрахме гроздето, наляхме виното в бъчвите, приготвихме сиренето и брашното. Така че не

се страхуваме от зимата. И горивото вече сме подготвили. Важното е да сме здрави, да се радваме на децата и внуците и да им гостуваме в Одеса“ — казва Полина Зиновиевна.

Полина Зиновиевна и Василий Маркович възпитават три деца. Дъщерите Майя и Татяна стараят се по-често да гостуват в бащината къща. А зетьовите им Владимир и Александр са винаги внимателни, трудолюбиви и жизнерадостни.

Полина и Василий заедно са вече 47 щастливи години. Полина е родом от с. Виноградовка (Арцизко), Василий е от гр. Арциз, но корените му идват от с. Дмитровка (Татарбунарско).

„Благодарен съм на Господ, че сме заедно, навсякъде и във всичко подкрепяме един друг, помагаме един на друг. Заедно да живеем е по-весело и нещата по-добре се вършат“ — споделя гостоприемният стопанин Василий Маркович.

Хвърлих поглед върху поредицата от вестниците „Роден край“, което веднага бе забелязано от Полина Зиновиевна. Тя не изпусна да каже добра дума по адрес на Всеукраинския български вестник „Роден край“ и главния му редактор Дора Костова: „Вече дълги години ние сме редовни читатели на този чудесен и наш любим вестник. На страниците му научаваме за нашата българска история, съвършенстваме езика си, често четем за наши близки и познати българи, съученици и приятели, черпим интересни факти за българските традиции и обичаи. Пожелаваме творчески успехи и повече абонати на вестника“.

Желаем на задружното семейство Евчеви да бъдат здрави и щастливи заедно още дълги години, обкръжени от своите радостни и успешни деца и внуци.

Валерий КОПТЕЛЕЦ,
гр. Арциз

Фотоочерк